

Mk 5,24 Ježíš odešel s ním. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj.

25 A byla tam žena, která měla dvanáct let krváčení.

26 Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všecko, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšimu.

27 Když zaslechla o Ježíšovi, přišla ze zadu v zástupu a dotkla se jeho šatu.

28 Říkala si totiž: "Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu vysvobozena!"

29 A rázem přestalo jí krváčení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení.

30 Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: "Kdo se to dotkl mého šatu?"

31 Jeho učedníci mu řekli: "Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: 'Kdo se mne to dotkl?'"

32 I rozhlížel se, aby našel tu, která to učinila.

33 Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla celou pravdu.

34 A on jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!"

(Paralelní oddíly: Matouš 9, 20-22; Lukáš 8, 43-48)

Tato žena přichází k Ježíši, když vše selhalo. Přichází s vírou, že Ježíš je jediný, kdo jí může pomoci.

Schovává se v zástupu. Ne snad proto, že by nevěřila, ona věří, ale co kdyby. A pak - není ráda středem pozornosti. Dotknu se, budu uzdravena a zas půjdu dál svou cestou. Budu pak denně Bohu děkovat, budu vděčná, budu ho chválit, ale nechci z toho dělat show.

Dokonce ani netouží po tom, aby ji Ježíš viděl, aby se střetly jejich pohledy. Přichází ze zadu. Přichází s vírou, to ano, ale jakoby svým postojem říká: Pane Ježíši, věřím, že mne můžeš uzdravit, dotknu se Tě, budu zdravá, ale pak si zas půjdu svou cestou. Uzdrav mne a pak mne nech zas jít.

Ježíš na tento způsob nepřistupuje!

Kdo se dotkl mého šatu?

Jak v tu chvíli muselo být naší ženě. Ví, že je to o ní. Co má dělat?

Zachránili jí učedníci. Pane, vždyť se na Tebe tlačí tolik lidí, a ty se ptáš, kdo se mne dotkl? To mohl být kdokoliv.

OK, Pán Ježíš tedy upřesňuje: **Kdo se mne dotkl?**

Nejde o obyčejný, náhodný dotek. Někdo se dotkl mne, Božího Syna, s vírou, která uvolnila mou moc.

Možná jste si všimli, když jdete po Karlově mostě, že tam bývá chumel lidí u sochy Jana Nepomuckého.

Údajně je to místo, odkud byl svržen do Vltavy. Mezi lidmi (a zajímavé je, že to vědí i cizinci, kteří Prahu navštěvují) koluje pověra, že pokud se dotknete křížku a podíváte se do Vltavy, splní se Vám přání, které v duchu vyslovíte. Nejen křížek, ale i další místa u této sochy se doslova lesknou, jak jsou vyleštěna dotyky rukou těch, kteří to zkouší. Zajímalo by mne jen, kolik přání bylo skutečně naplněno...

Možná je to úsměvné, ale v podstatě je to smutné. Vypovídá to o tom, jakým nesmyslům, pověrám lidé věří. Jsou schopni udělat cokoli, dotknout se čehokoliv, ale dotknout se Ježíše, který jediný může proměnit jejich život, nechtějí. (Doporučuji knihu Philipa Yancey: Dotknout se neviditelného Boha)

<http://www.navrat.cz/dotknout-se-neviditelného-boha-philip-yancey/d-70348/>

Naše nemocná žena nebyla naivní. Matouš píše: „podstoupila mnoho léčení u mnoha lékařů a vynaložila na to všechn svůj majetek, ale nikdo jí nepomohl a šlo to stále k horšimu.“ Udělal vše, co bylo v jejích silách. A dospěla k názoru, že jen Bůh může udělat zázrak. Ale jak se dotknout Boha?

A tehdy jí to došlo. Ježíš uzdravuje, osvobozuje, dokonce křísí z mrtvých, On je Bůh! Jestliže se ho dotknu, budu uzdravena. Vstala a šla. Byl to ten opravdu nejvhodnější okamžik, kdy se ho dotkla. Velký zástup lidí, který doprovázel Ježíše na cestě do domu Jaira, kam šel za jeho 12letou umírající dcerkou, aby jí vrátil život. Vše probíhalo podle plánu. Prodrala se zástupem až k Ježíši, ze zadu se nenápadně dotkla jeho šatu, a okamžitě přišla úleva. Věděla: jsem uzdravena? Haleluja! Svou radost na chvíli potlačila, aby se mohla potichu vykrást zpět, když jí zastavil Ježíšův hlas: „Kdo se dotkl mého šatu?“

Pak ještě vděčnost učedníkům, kteří jí nevědomky pomohli vysvětlením: tlačí se na Tebe, Mistře tolik lidí, a ty se ptáš, kdo se mne dotkl?

Ale další otázku už nebylo možné ignorovat: „Kdo se mne dotkl?“ a Ježíšův pohled hledá tu, která to učinila.

Je třeba si uvědomit, proč Pán Ježíš tuto otázku položil. Proč tuto ženu nenechal odejít.

- On nechce vzít, co se stalo - uzdravení
- On jí a její uzdravení nechce využít k tomu, aby demonstroval svou moc před zástupem
- Nechce ji přivést do úzkých
- Nechce zkoušet její statečnost, či víru

Pán Ježíš chce jediné, **aby se k němu přiznala!**

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.

Mat.10,32-33

Rád vzpomínám na jednoho Božího muže. Jeho manželka pocházela z Trhového Štěpánova, kde jsem se narodil a žil. Byl to důstojník, učil v Bratislavě na vysoké vojenské škole. Když odešel do důchodu (důstojníci chodili, mám dojem v 50ti letech), rozhodl se stát se kazatelem. Věrně pak Pánu Bohu sloužil řadu let. Jmenoval se Jan Komrska.

Když odcházel z vysoké školy, kde učil, tak mu mnozí děkovali a rektor školy ho dal za příklad poctivosti, pracovitosti, zodpovědnosti, vyrovnanosti, prostě člověk, na kterého jste se mohli ve všem a vždy spolehnout. Když mi to vyprávěl, byl jsem tím nadšen a říkal, jsem si: takové svědectví bych také jednou chtěl mít. Ale on pokračoval, a to co řekl, mne zastavilo: „Dodnes si vyčítám, že jsem jim v tu chvíli neřekl, proč jsem takový. Že to je proto, že věřím v Pána Ježíše, který mne spasil a který mi dává sílu obstát.“ A pak pokračoval a řekl - nestačí jen dobře žít, ale je třeba lidem povědět, díky komu takto žijeme. Je třeba říci, že je to jen a jen díky Kristu, kterému patříme.

Ano, PJ chce, abychom se k němu přiznali před lidmi...

VSUVKA

✚ Musím zmínit jeden problém: stává se, že se k Ježíši někdy přiznávají lidé, kteří nežijí podle jeho evangelia, kteří dělají Ježíši hanbu. A je to tragédie, když právě takovýto lidé se stále Bohem ohánějí. Je to výsměch Bohu!!! Je to kladení překážek do cesty těm, kteří hledají cestu k Bohu.

O takovýchto lidech platí slovo PJ: Mat 18, 6-7 „Kdo by však pohoršil jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny.“

A dále říká Pán Ježíš: „Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou.“

Takovým bych nikdy být nechtěl!

Je důležité se k Ježíši přiznat? Ano, vždyť v Bibli čteme zcela jasně:

„Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. Římanům 10,9-10

A toto měl na mysli **Pán Ježíš**, když **zastavil naši ženu**. Přišla s vírou a byla uzdravena. Pro ni to bylo v tuto chvíli nejdůležitější, ale Pán Ježíš se díval dál. Je důležité, aby svou víru vyznala před lidmi. Aby se přiznala k Ježíši, kterého se dotkla a od kterého přijala uzdravení. A když to udělala, Pán Ježíš potvrdil a zapečetil uzdravení jejího těla, ale i její duše: **„Odejdi v pokoji, uzdravena od svého trápení!“**

♦ uzdravena od trápení. Již se to nevrátí!

Musíme si uvědomit, co pro ženu znamenala její nemoc. Stálé krvácení ji nejen vyčerpávalo fyzicky, ale také jí znečišťovalo duchovně. V 3. Mojžíšově 15,25 a dále čteme, že žena, která má **delší čas** krvácení (delší čas to znamená, že je u ní porušen menstruační cyklus a o ona krvácí delší dobu), je po celou tuto dobu nečistá. Každé lůžko, na kterém v tu dobu leží, je nečisté, každý předmět na kterém sedí, je nečistý, každá věc, které se dotkne, je nečistá.

Až v okamžiku, kdy je od krvácení uzdravena, vezme dvě hrdličky, nebo holoubátka a přinese je ke vchodu stánku setkávání. Tam kněz obětuje její dar a ona bude očištěna.

A nyní si představme tuto ženu. Dvanáct let je nečistá. Je to něco podobného, jako kdyby byla malomocná. Všechno, čeho se dotkla, bylo nečisté. Lidé se jí vyhýbají, vlastní příbuzní, rodina se drží

zpovzdálí. Protože přijít do styku s nečistým znamenalo, že se museli podrobit očišťování a byli v ten den vyloučeni z náboženského a vlastně i z běžného života společnosti.

A k tomu se připojuje další otázka, kterou tato žena cítila na každém kroku: „Jakým hříchem sis toto utrpení zavinila?“ Nedovedeme si představit, jak těžký život tato žena měla. To také vysvětluje, proč přišla zezadu, proč nechtěla být středem pozornosti. Vždyť kdyby na sebe jen trochu upozornila, mohl jí někdo poznat a v životě by se k Ježíši nemohla prodat.

Ale vše se podařilo. Dotkla se Ježíše a byla uzdravena.

Všimněte si, že ona to okamžitě cítila na svém těle, že je uzdravena. Ale později by mohly přijít pochybnosti, vždyť jsem si to uzdravení „ukradla“, což když se mi to vrátí ještě v horší podobě?

Pán Ježíš chce slyšet její vyznání, a pak jí říká: **odejdi uzdravena od svého trápení**. Jinými slovy: nemusíš se bát, již se to nevrátí. Slibuji a ručím za to, že tvá nemoc je pryč. Tvé uzdravení je dokonalé!

♦ jdi v pokoji!

Pán Ježíš se dotýká jejího srdce. Víme, že kdykoliv Pán Ježíš uzdravoval, nešlo mu jen o fyzické zdraví člověka, ale také o jeho duši. Vždyť on sám říká, že je lépe přijít s jedním okem, či s jednou rukou do nebe, než mít vše v pořádku a skončit v pekle.

A tak slova „jdi v pokoji“ znamenají, že PJ nastolil pokoj v jejím srdci. Již nemusí žít v nejistotě, ale v milosti, v přítomnosti Boží lásky. **Již si nemusí klást otázku: Kde jsem zhřešila, ale smí vyznávat: Ježíš mi odpustil!**

Je uzdravena její duše! Pán Ježíš ví, co potřebujeme. My to mnohdy nevíme. Jako této ženě nám jde o uzdravení těla a nepochopili jsme, že to první a nejdůležitější je zdraví duše. Aby naše duše žila!

Pán Ježíš dává obojí: uzdravuje duše a uzdravuje tělo. To obojí nám vydobyl na kříži. Jeho ranami jsme uzdraveni, jeho krví jsou obmyty naše hříchy!

Díky mu za to!!!

Přiznej se k Ježíši a on se přizná k tobě!

To je výzva Božího slova dnes.

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.

Mat.10,32-33

„Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.

Římanům 10,9-10

Přiznat se k Ježíši, co to znamená pro nás?

Existuje různé přiznání se k Ježíši. Můžeme se přiznat totiž **jen k tomu**, co jsme **prožili**, můžeme se přiznat k Ježíši jen takovým způsobem, jakým jsme ho **poznali**, můžeme svědčit jen o tom, co Ježíš v našem životě **udělal**.

✚ hledáš Boha, Ježíše - přiznej se k tomu, že ho **hledáš**, neskrývej to, protože Bůh ti pošle někoho, kdo ti k Ježíši ukáže cestu. A Bůh si tě může použít i k tomu, že dalším hledajícím, kteří se to zatím bojí říci nahlas, dodáš odvalu.

✚ Stojíš ve stejné situaci jako tato žena. Víš, že ti **nikdo nemůže pomoci**, protože jsi už všechno možné vyzkoušel a tvé srdce nenalezlo pokoj. Možná máš strach, možná prožíváš pocit zoufalství, možná si s životem nevíš rady, možná se vše postavilo proti tobě, možná jsi nešťastný sám ze sebe, **ale víš**: je tu Ježíš, jde okolo... A v tvém srdci je víra: stačí se jen dotknout lemu jeho roucha a budu uzdraven. Pak se k tomu přiznej. Vyznej to, modli se, pros PJ, dotýkej se ho! **I dotek je přiznání se k Ježíši!** Právě proto, že se tato žena dotkla, se Ježíš zastavil a vedl jí dál. Protože dotek je začátek. A začít se musí.

Pojď k Ježíši a dotkni se ho s vírou v srdci – to je také přiznání se k němu.

Pán Ježíš odpoví na tvou prosbu, na tvé zoufalé volání o pomoc. Uzdraví, pomůže, dá řešení. Ale zároveň tě chce vést dál. Dotek je začátek. Prosba o pomoc je začátek. Modlitba: „Odpusť mi mé hříchy“ je začátek. Pán Ježíš zasáhne, ty to pocítíš, a nyní tě povede k tomu, aby ses přiznal svými ústy k němu. Abys pověděl, co učinil On.

Proč je pro nás lákavé, mlčky odejít...

1. Je to pohodlnější přijmout pomoc a mlčky odejít

To nic nezmění na spasení, či uzdravení. Co nám Bůh dal, nebere zpět.

Ale my sami se ochudíme o nové zkušenosti a především o zaslíbení, které nám Bůh dal.

2. Strach, protože nás to může něco stát

Např. uzdravený slepý muž, kterého uzdravil Ježíš (Jan 9,1-34), a kterého Židé vyhnali ze synagogy.

Josef z Arimatie - byl tajným učedníkem Ježíše (Jan 19,38), protože se bál Židů. Ale když viděl Ježíšův zápas na kříži, nemohl déle čekat, jde za Pilátem a žádá ho o Ježíšovo tělo. V ten nejméně příhodný okamžik se rozhoduje, Nemůže být tajný učedník. Musí se k Ježíši přiznat, ať to stojí, co to stojí!!!

Zkušenost z vojny

Nechtělo se mi na volny, dva ztracené roky. Vážně nemocný jsem nebyl (abych doslat modrou knížku, a podvádět jsem nechtěl). Pokusil jsem se o náhradní civilní službu, ale vojáci ji neschválili.

Když už jsem měl jít, modlil jsem se: ať to nejsou promarněné dva roky, ale použij si mne tam, Bože.

A pak jsem Boha prosil ještě o jednu věc, která byla hluboko v mém srdci. Prožíval jsem nejistotu. Vydal jsem svůj život Ježíši, když mi bylo 14 let. A mé rozhodnutí bylo opravdové. V době studia jsem pochopil, že víra neznamená odhodit rozum, jak kdosi pověděl: věřit neznamená spáchat intelektuální sebevraždy, ale že víra a rozum jde ruku v ruce. Ale stále jsem měl někde v hloubi srdce nejistotu, zda můj vztah k Ježíši je opravdový. Nebyl jsem si jistý sám sebou. Pohyboval jsem se v prostředí věřících lidí, ale jak obstojí má víra, až budu v prostředí čistě ateistickém? Nezapřu Krista?

A tak jsem se modlil, Pane Ježíše, když už na tu vojnu musím, prosím veď mne tak, ať tato nejistota zmizí. Ať se k Tobě musím přiznat, anebo Tě zapřít. Tato vnitřní nejistota mne ničí. Odhal moje srdce.

Byla to odvážná modlitba a Bůh ji vyslyšel. Kdybych věděl jak, asi bych se tak nemodlil. Ale dnes jsem za to vděčný.

Měl jsem vojenskou službu těžkou, a stále se opakoval jeden scénář. Po určité době jsem byl postaven do situace: přiznat se k Ježíši anebo zapřít. Přiznal jsem se, a měl jsem silnou vnitřní radost. Díky, Bože, žes mi dal sílu obstát. Oddechl jsem si.

Ale v následujícím okamžiku jsem byl převelen jinam, do úplně nového prostředí, a opět přede mnou stálo rozhodnutí: přiznat se, anebo zapřít? A to se opakovalo nesčetněkrát. Kdykoliv mne dal Bůh příležitost a také sílu, přiznat se k němu, změnil jsem místo působnosti.

Pochopil jsem: není to o tom, že se jednou ke Kristu přiznám a mám to z krku. Přiznat se k Ježíši je styl života. Ať děláme cokoli, ať se setkáme, či hovoříme s kýmkoliv, vždy slyšíme hluboko uvnitř Ježíšovu otázku: „kdo se mne dotkl?

A v tu chvíli si uvědomujeme: nemůžeme mlčky odejít, nemůžeme váhat, že nás to může něco stát, vždyť nám Bůh dává příležitost, abychom se k němu přiznali!

1P 3,15-16 Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí.

Přiznat se k Ježíši není povinnost, ale výsada! On mne spasil, On mne uzdravil, On mi odpustil, On proměnil můj život!

A je zde ještě zaslíbení:

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.

Mat.10,32-33

Platí totiž duchovní princip:

Přiznáme-li se k Ježíši i On se přizná k nám!

Rozumím tomu ve dvou rovinách.

1. Pán Ježíš se k nám přizná **na věčnosti**, až budeme stát před Božím soudem. Bůh otevře své knihy, aby nás soudil podle našich skutků. Ale v tu chvíli přistoupí Pán Ježíš, v ruce bude mít Knihu života, a řekne svému Otci, přiznávám se k tomuto člověku – je spravedlivý. Jeho jméno je zapsáno zde – v knize života, protože patří mně. Je spravedlivý, je čistý, nepatří před soud, ale přešel ze smrti do života.
2. Pán Ježíš se k nám přiznává **na této zemi**. K našim modlitbám, k našemu svědectví, k našim zápasům, k našemu rozhodování. Chrání nás, vede, pomáhá, uzdravuje, přechází, zastává se nás. Je s námi v každém okamžiku, a dokonce, i když pochybujeme, nebo když jsme nevěrní, On zůstává věrný. Stojí nám po boku až do posledního dne našeho života, kdy s námi projde údolím stínů smrti a převede nás do věčnosti.

Jak se tedy přiznávat k Ježíši?

- * **při znovuzrození** - nestačí prožít setkání s Ježíšem a nechat si to pro sebe. Pán Ježíš chce, abychom to dali najevo....
- * **Povstat, jít kupředu**, jak je to těžké - vždyť satan se snaží nás zastavit. On ví, že když se přiznám, zatratí mne!
- * **Křest** je vlastně také vyznáním, patřím Ježíši. Je to zároveň smlouva, ale zároveň i vyznání - před Bohem, před duchovním světem (andělé, satan, démoni), před církví i před světem (nevěřícími). Vyznávám, že patřím Ježíši, že s ním uzavírám smlouvu, že mu podřizuji svůj život.
- * **Vydat svědectví**, jak je to těžké. Ne proto, že bychom neuměli mluvit, ne proto, že se jedná o trému - hovořit před tolika lidmi. Ať je to před jedním člověkem, nebo před církví, nebo před kolektivem nevěřících lidí, vždy je to těžké. Jde o duchovní záležitost. Každým svědectvím se upevňuje naše víra, přichází radost do našeho srdce, prožíváme Boží blízkost a pomoc, přesvědčujeme se o Boží věrnosti... a to se satanovi nelíbí. Proto se nás snaží zviklat, zastavit, umlčet.
V totalitě bylo známé heslo režimu: věř si tedy, když jinak nedáš, ale nikomu o tom nemluv! Ale PJ řekl: Vy jste toho svědky (Lukáš 24,48)... budete mi svědky v Jeruzalémě, Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk. 1,8)
Poslechnout KRISTA znamená přiznat se k němu, příležitost svědčit, jak veliké věci se mnou učinil Pán. Muž spoutaný démony žijící v Gerase, kterého Ježíš osvobodil (když vehnal to množství démonů do vepřů), chce následovat Ježíše, ale slyší tuto jeho výzvu: **Jdi domů, ke své rodině, a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smiloval.** Marek 5,19

Někdy hovoříme o tom, že když se přiznáme k Ježíši, způsobí to u těch, kteří to slyší touhu hledat Boha. Je to tak, a je to dobře. Díky Bohu, že se Duch svatý skrze naše svědectví dotkne srdcí lidí kolem nás.

Ale v našem příběhu nečteme nic o tom, že by lidé na základě svědectví této ženy v zástupech uvěřili. Ani o jednom člověku nečteme. Naopak, mnozí se pohoršují nad tím, že se Ježíš s touto ženou dává do řeči, a že se tak zdržuje od úkolu, který je důležitější: uzdravit 12letou Jairovu dceru, která umírá (a mezitím zemřela).

Pán Ježíš tuto ženu zastavuje, protože je to pro ni důležité. Aby si uvědomila, byl to Ježíš, který mne uzdravil, nebylo to „okradené“ uzdravení, On sám to svými ústy potvrdil, a uzdravil nejen mé tělo, ale i mou duši. Mohu odejít v pokoji, protože On mne zachránil.

Kladu si otázku, zda mnoho křesťanů neprožívá pochybnosti o svém spasení právě proto, že se nepřiznali veřejně ke Kristu? Nevím, ale pokud jsme svými ústy nevyznali, může nás satan stále napadat a naše spasení zpochybňovat.

Věřím, že vyznání je důležité ne pro Boha, ale pro nás!

„Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. Římanům 10,9-10

AMEN.

Biblický text o ženě v době krvácení

Lv 15,19 Když má žena výtok, totiž svůj pravidelný krvavý výtok, bude v období svého krvácení nečistá sedm dní. Každý, kdo by se jí dotkl, bude nečistý až do večera.

20 Všechno, na čem by ležela v období svého krvácení, bude nečisté, a všechno, na čem by seděla, bude nečisté.

21 Každý, kdo by se dotkl jejího lůžka, vypere si šaty, omyje se vodou a bude nečistý až do večera.

22 Každý, kdo by se dotkl jakéhokoli předmětu, na kterém seděla, vypere si šaty, omyje se vodou a bude nečistý až do večera.

23 Jestliže se dotkne něčeho, co bylo na lůžku či na předmětu, na němž seděla, bude nečistý až do večera.

24 Jestliže s ní bude muž obcovat a ulpí na něm její krvácení, bude nečistý sedm dní a každé lůžko, na němž by ležel, bude nečisté.

25 Když má žena dlouhotrvající krvotok mimo období svého krvácení nebo když výtok trvá déle než obvyklé krvácení, bude trvat její nečistota po všechny dny výtoku. Bude nečistá jako v období svého krvácení.

26 Každé lůžko, na němž by ležela kterýkoli den svého výtoku, bude jako lůžko v období jejího krvácení. Každý předmět, na němž by seděla, bude nečistý jako při nečistotě jejího krvácení.

27 Každý, kdo by se jich dotkl, bude nečistý; vypere si šaty, omyje se vodou a bude nečistý až do večera.

28 Jestliže bude očištěna od svého výtoku, odpočítá si sedm dní a potom bude čistá.

29 Osmého dne si vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata a přinese je knězi ke vchodu do stanu setkávání.

30 Kněz připraví jedno v oběť za hřích a druhé v oběť zápalnou. Tak za ni kněz vykoná pro nečistotu jejího výtoku smírčí obřady před Hospodinem.

31 Tak budete zdržovat Izraelce, aby se neznečistili a pro své znečištění nezemřeli, kdyby znečistili můj příbytek, který je uprostřed nich."

a totéž platí i o muži, začátek téže kapitoly...